

ဇော်ဂျီ

စာနုဖြူသုံးမျိုး

"ပိတောက်ပန်း"

မခူးချင်စမ်းပါနဲ့
နှစ်ဆန်းခါတော်မီမို့
ဇေမ္မာရည် ပြေပြေလိမ်းကာပျံ
ခပ်သိမ်းနယ်စုံစုံသို့
ပွင့်ငုံကို လင့်ကုန်ကြတော့လို့
ခေါင်းကြွကာဆာဝေဝေနဲ့
သူလဲလေ လောကီသားလိုပေါ့
ကြွားချင်လှပေလိမ့်မယ်။
တသိန်တင့်ပါဘိ
တိမ်မြင့်ရီပြာပြာက
ကြည်သာသာပင့်လေအဖြူးတွင် ဖြင့်
တိတာတာပွင့်ရွှေဖူးငယ်တို့
လည်ယှက်ကာဘယ်ညာလူးလေတော့
သူတို့လိုဘယ်သူမြူးနိုင်ပါ့

ထူးပါဘိတယ်။

တဝါဝါ ဆင်သင်္ကန်းရယ်က

ကမ္ဘာမှာ ဘဝင်ချမ်းစေတဲ့

သာသနာ ရွှင်ရွှင်လန်းအောင်လို့

တမင်မှန်းကာပျံ့ သတိဆွယ်

ရည်ရွယ်တော့သလား။

ခူးပါနဲ့ ကွယ်

ပွင့်ဖူးမှာ အဝါ ခြယ်၍

မာလာအလယ်မှာ နွဲ့ချင်တဲ့ နှလုံးရယ်ကြောင့်

နှစ်ဆုံးကုန်အတာဝင်လို့

မာန်အင်ကို ဉာဏ်ဆင်မွေးကာပျံ့

အရေးအခါသာမှ

ခမျာမှာ တဂုဏ်ဆန်းရတယ် ပန်းပိတောက်များ ။

ပထမ ခေတ်ဆန်းကဗျာဟု တွင် လာမည့် "ပိတောက်ပန်း" ကဗျာကို အသက် (၂၁) နှစ်အရွယ်က ဖွဲ့ဆိုခဲ့သည် ။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းတိုက် မဂ္ဂဇင်းတွင် ဖော်ပြခဲ့သည် ။ မတ်လ၊ ၁၉၂၈ ခုနှစ်။

"ဒေါင်းသံ"

လွတ်ပြီတဲ့ ကျွတ်ပြီ

ကျွတ်ပြီတဲ့ လွတ်ပြီ

နေမင်းမောင် လင်းရောင်လွတ်

ဒေါင်းလွတ်ခဲ့ပြီ။

တစ်ဖက်ကြွ ကခြေချီ

လည်တိုင်တဲ့ တွန်ကြွေး။

လက်ရုံးရည် ရာအထောင်နဲ့ နှလုံးရည် ရာအထောင်နဲ့

ဒို့ခေါင်းဆောင် ညွှန်တဲ့ လမ်းကိုလ

လှမ်းကြမယ် အဆွေကောင်းရယ်

ဒေါင်းသံနဲ့ လေး။

အသက် (၃၃) နှစ် အရွယ်တွင် ဖွဲ့ဆိုခဲ့သည် ။ ၁၉၄၄ ခုနှစ် ဩဂုတ်
လ (၁) ရက်နေ့တွင် ဂျပန်မှ ပေးသော တစ်နှစ်မြောက် လွတ်လပ်ရေးကို
ရည်မှန်း၍ "ဗမာ့ခေတ်" သတင်းစာ၌ ဖော်ပြခဲ့သည် ။

"၁၉၄၈ ခုနှစ် လွတ်လပ်ရေးနေ့တွင် "

ဆွေးမိသည် တည့် ဆွေးမိသည် ။

မလေးမောင် သည် ယနေ့

ဆွေးမြေ့မိသည် ။

သွေးစက်နဲ့ ကျမျက်ရည်

ပြည်နိုင်ငံအရေး။

လူ့လမ်းစဉ် လူခရီးမှာ

စီးရတယ်လေး။

ငေးမိသည် တည့် ငေး မိသည် ။

မလေးမောင် သည် ယနေ့

ငေးမေ့မိသည် ။

ဝမ်းမဝမျှမညီ၊ ပြည်နိုင်ငံအရေး

လူ့လောကီ သည် ရှုပ်ထွေး

ရှင်းပါမှ လေး။

ရေးမိသည် တည့် ရေးမိသည်

မလေးမောင် သည် ယနေ့

ရေးမွေ့မိသည် ။

စီးခဲ့တဲ့ သွေးမျက်ရည်

ပြည်နိုင်ငံအရေး။

စာတေးသီ မြိုင်ချောင်က
သည် ကလောင် ရောင်ခြည်လွှတ်
ဦးညွှတ်တယ်လေး။

အသက် (၄၁) နှစ် အရွယ်၌ ဖွဲ့ဆိုခဲ့သည် ။ ၁၉၄၈ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ
ဟံသာဝတီ အထူးစာစောင်၌ ဖော်ပြခဲ့သည် ။

"ပန်းခဲသည် ပဲ"

နေလုံးရယ်နီ
တိမ်ပန်းချီ နေသွေးနဲ့ ၊
နုတ်ရေးသည် သို့။
ဒီအကျပေမို့
အလှလတာပြင်က၊
ကျူရိုးရှင် လှေကလေးနဲ့
မျှော်ငေးလိုလို့ ။
သူ့ကိုယ်သူလျှင်၊
ဘာထင်လေမသိ။

ဘယ်ပြောင်းညာပြန်နဲ့
ဟိုငါးပျံ လတာစွန်းမှာ ၊ သူ့ရွှမ်းဟန်ချည်း။
သူ့ကိုယ်သူလျှင်၊ ဘာထင်လေမသိ။
ဘုတ်မ ခုနစ်သံနဲ့
တည့်ည့် လတာစွန်းမှာ ၊ သူ့လွမ်းသံချည်း။
အိုအချင်း ကျူရီးရှင်
သူ့မူရာ သူ့အတင်း၊ မင်းဆိုခဲ့စဉ်။
မင်းကိုယ်လည်း မင်းပင်လျှင်၊ ဘာထင်လို့ လေလဲ။
မဗေဒ၊ စုန်ဆန်လမ်းမှာ ၊ ပန်းခဲ့သည် ပဲ။

အသက် (၅၅) နှစ် အရွယ်တွင် ရေးခဲ့သည် ။ ငွေတာရီ မဂ္ဂဇင်း အမှတ် ၂၄၊ ၁၉၆၂ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ။

"တို့ ပြည်ထောင်စု"

"ငါ့ညီပြောင်ဝင်း၊ မောင်သစ်ဆင်း
မင်းနှင့်ကချင်နှင့်၊ ချင်းနှင့်ကယားနှင့်"

ရှမ်းနှင့်ရခိုင်နှင့်၊ မွန်နှင့်ကရင်နှင့်
သင့်သင့်မြတ်မြတ်၊ အနေတတ်လျှင်
နတ်ပြည်နှိုင်းတု၊ ပြည်ထောင်စုဟု
သူ့စေတနာထား၊ သူ့စကားကို
မိန့်ကြားလိုက်သော ထိုအခါ။ ။

မောရှမ်းထိုထို၊ ရှေ့တစ်ခိုမှ
တောင်ပြို နောက်မှာ ၊ နယ်စပ်ရာတည့်
ခါကာဘိုရာဇီ၊ မြောက်ဖျားဆီမှ
အောက်ပြည်ကော့သောင်
သို့တိုင်အောင်တည့်
တောတောင်ကြို့ခံ၊ ကမ်းယံဆီးတား
တိုင်းခြားရန်စွယ်၊ အန္တရာယ်မှ
ကာကွယ်မည်တို့ ကြို၏ သို့။ ။

ဆီပဲ ထန်းလျက်၊ လက်ဖက် မက်မန်း
ဝါ ကျွန်း ရေနံ၊ ဆန် ဆား ငါးပိ
သီးမှ ညှံစုံစွာ၊ လိုရာရာတို့ ၊
အညာအကြေ၊ မြေပြန့်တောင်တန်း
ကူးသန်းရောယှက်၊ စီးပွားဆက်အောင်
တက်သက်မည်တို့ ကြို၏ သို့။ ။

အသက်(၆၁) နှစ် အရွယ်၌ ဖွဲ့ဆိုသည် ။ လမ်းစဉ်သတင်း အတွဲ (၄)၊
၁၉၆၈ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ (၁)ရက်။

"ကမ္ဘာ့ဖခင်နေ့"

စိတ်ထဲချမ်းမြေ့၊ ဖခင်နေ့ကို
မမေ့မလျော့၊ ညီမပေါ့ ဟု
ရတနာသုံးဖြာ
ဆရာမိဘ၊ ငါးပဉ္စ၌
ဖခင်ပါဝင်၊ ကျေးဇူးရှင်ဟု
မိသားစုတိုင်း
ကိုင်းရှိုင်းကြည်ဖြူ၊ ဆရာတစ်ဆူဟု
စားဝတ်နေရေး၊ ရှုပ်အထွေးကို
ဖြေပေးတတ်သူ၊ ရှင်းတတ်သူဟု
မိသားစု၌ ၊ သုခဒုက္ခ
ကြုံလာရသော်
ဖခင်မရှောင်၊ သူဦးဆောင်ဟု

သနားသည်းခံ၊ ဆင်ခြင်ဉာဏ်နှင့်
အားမာန်လွှင့်ထူ၊ ပြုတတ်သူဟု
ယူဆသေချာ၊ စွဲမြဲလာသည်
ညီမျှပွားများ ၊ ဖခင်တရား။

အသက် (၈၀) ပြည့်တွင် ရေးခဲ့သည် ။ လုံမလေးမဂ္ဂဇင်း (ဇွန်လ) ၁၉
၈၇ တတိယပတ်၊ တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ကျရောက်သော ကမ္ဘာ့ဖခင်နေ့အား
ဂုဏ်ပြုသောကဗျာ။
